

Rolnummer 5280
Arrest nr. 1/2013 van 17 januari 2013

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest nr. 216.966 van 20 december 2011 in zake P.D. tegen de politiezone Seraing-Neupré, tussenkomen partij : de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 30 december 2011, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het met betrekking tot de termijn voor het instellen van een verzoek tot heroverweging bij de tuchtraad niet erin voorziet dat de vervalddag wordt verplaatst op de eerstvolgende werkdag indien die vervalddag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, zodanig dat sommige personeelsleden die zulk een verzoek indienen over een kortere termijn beschikken dan de anderen ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de politiezone Seraing-Neupré, die woonplaats heeft gekozen, te 4100 Seraing, rue Colard Trouillet 47;
- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 5 december 2012 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. T. Kelecom *loco* Mr. J.-L. Gilissen, advocaten bij de balie te Luik, voor de politiezone Seraing-Neupré;
 - . Mr. P. Crabbé *loco* Mr. B. Renson, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers F. Daoût en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De verzoekster voor de verwijzende rechter is personeelslid van het administratief en logistiek kader van de politiezone Seraing-Neupré. Na te zijn gehoord door het politiecollege, werd haar op 14 juni 2007 kennis gegeven van een voorstel van tuchtstraf.

Zij beschikte in principe over een termijn van tien dagen om een verzoek tot heroverweging in te dienen bij de tuchtraad van de politiediensten. Rekening houdend met het feit dat de laatste dag van de termijn op een

zondag viel, beslist de verzoekster voor de verwijzende rechter haar verzoekschrift de daaropvolgende dag in te dienen, namelijk op 25 juni 2007. In oktober en november van hetzelfde jaar wordt zij gehoord door de tuchtraad die, in december, een advies geeft waarin hij oordeelt zich niet over de grond van het dossier te kunnen uitspreken gelet op het feit dat het verzoek tot heroverweging laattijdig werd ingediend.

Op 16 januari 2008 legt het politiecollege de verzoekster de zware tuchtstraf op bestaande in de inhouding van 10 pct. van de wedde voor de duur van een maand. De verzoekster vecht de voormelde handeling aan voor de verwijzende rechter. Het is in dat kader dat aan het Hof een vraag wordt gesteld.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. In zijn memorie voert de Ministerraad aan dat het door de verwijzende rechter onderstreepte verschil in behandeling niet onevenredig lijkt, rekening houdend met de aard van het beroep dat bij de in het geding zijnde bepaling is georganiseerd, en met het doel van de wetgever. De bepaling past immers in het kader van een intern administratief beroep dat doorgaans als een « georganiseerd beroep » wordt gekwalificeerd, dat aan een specifieke vervaltermijn is onderworpen en waarvoor het niet onevenredig lijkt de bestuurde te verplichten om rekening te houden met de weerslag van niet-werkdagen waarmee eventueel de termijn waarover hij beschikt, moet worden ingekort.

De Ministerraad wijst erop dat die verplichting om de termijnen in acht te nemen, desnoods met inkorting ervan, eveneens geldt voor de administratieve overheid wanneer zij, binnen en bepaalde termijn, haar advies moet geven. Hij citeert uittreksels uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 31 mei 2001, die de in het geding zijnde bepaling heeft ingevoegd in de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten, en wijst erop dat het doel van de wetgever erin bestond termijnen vast te leggen die verenigbaar zijn met de aan iedere tuchtprocedure inherente vereisten van snelheid.

A.1.2. De Ministerraad benadrukt het beperkte aantal vormvoorschriften die moeten worden gevolgd voor het indienen van een verzoek tot heroverweging door het personeelslid tegen wie een tuchtprocedure loopt. Het gaat hooguit om een aangetekende brief waarin de betrokkene aangeeft dat hij niet akkoord gaat, zonder dat hij argumenten moet uiteenzetten ter ondersteuning van zijn verzoek. De Raad van State zou hebben aangenomen dat, voor zulke beroepen met een beperkt aantal vormvoorschriften, een termijn van vijf dagen voor het indienen ervan voldoende zou zijn. Die redenering zou te dezen kunnen worden overgenomen.

A.1.3. In ondergeschikte orde geeft de Ministerraad aan dat, in het onwaarschijnlijke geval dat het Hof toch zou oordelen dat er sprake is van discriminatie, zou moeten worden geconcludeerd dat deze niet voortvloeit uit de in het geding zijnde bepaling, maar uit de ontstentenis van een wetsbepaling die uitdrukkelijk voorziet in een verlenging van de beroepstermijn tot de eerstvolgende werkdag wanneer hij verstrijkt op een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag. Een dergelijke lacune zou volgens de Ministerraad slechts kunnen worden weggewerkt door een optreden van de wetgever.

A.2.1. In haar memorie voert de politiezone Seraing-Neupré aan, na een uiteenzetting van de feiten die hebben geleid tot de aanhangigmaking bij de verwijzende rechter, dat volgens haar de berekening van de termijnen waarbinnen een verzoek tot heroverweging moet worden ingediend, niet moet beantwoorden aan de specifieke berekeningswijze van de artikelen 52 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek. Het in het geding zijnde artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 heeft immers in geen enkele specifieke berekeningswijze voorzien, noch vermeldt, bovenal, een situatie van verlenging van de termijn van tien dagen volgend op de in artikel 38*sexies*, eerste lid, van dezelfde wet bedoelde kennisgeving.

De aanvullende toepassing van de artikelen 52 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek op de interne administratieve beroepen wanneer de toepasselijke reglementaire teksten niet in specifieke regels voorzien, zou een vernieuwing zijn die noch door de tuchtraad, noch door de tegenpartij kon worden voorzien.

Volgens de verwerende partij voor de verwijzende rechter zou de wetgever het Gerechtelijk Wetboek geen algemene aanvullende functie hebben willen geven voor de interne administratieve procedures. Dat zou echter

geen onevenredige gevolgen hebben rekening houdend, enerzijds, met het algemene rechtsbeginsel dat de strengheid van de wet in geval van overmacht of van onoverwinnelijke dwaling kan worden gemilderd en, anderzijds, met het feit dat de verzoekende partij voor de verwijzende rechter, die wordt geacht alle dienstige maatregelen tot vrijwaring van haar rechten te nemen, zich voor het organiseren van haar verdediging niet in omstandigheden bevindt die onredelijk moeilijk zouden moeten worden geacht.

A.2.2. De verwerende partij voor de verwijzende rechter voegt eraan toe dat, indien het Hof zou menen dat de prejudiciële vraag bevestigend dient te worden beantwoord, zou moeten worden geoordeeld dat het feit dat het verzoek tot heroverweging dat door de verzoekende partij voor de verwijzende rechter werd ingesteld, tot geen resultaat leidt, haar niet zou kunnen worden verweten. Zij onderstreept immers dat de bestreden beslissing enkel akte neemt van het bestaan van het advies van de tuchtraad en van de inhoud ervan, zonder zich de argumentatie ervan eigen te maken.

A.2.3. Indien de artikelen 52 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek aanvullend zouden worden toegepast, zou de tegenpartij het risico lopen van aanzienlijke kosten die niet voorzienbaar waren op het ogenblik dat zij de bestreden akte aannam, en dat wegens een vergissing die zonder haar persoonlijk toedoen zou zijn begaan. Het Hof wordt bijgevolg verzocht de terugwerkende kracht van een eventuele ongrondwettigheidsverklaring te verminderen door de gevolgen van de getoetste norm voor het verleden te handhaven.

- B -

B.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 « houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten » in zoverre het, met betrekking tot de termijn voor het instellen van een verzoek tot heroverweging bij de tuchtraad, niet erin voorziet dat de vervalddag wordt verplaatst tot de eerstvolgende werkdag indien die vervalddag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is.

B.2. Het voormelde artikel 51*bis* bepaalt :

« Het personeelslid aan wie een zware tuchtstraf wordt voorgesteld, kan tegen deze beslissing een verzoek tot heroverweging instellen bij een ter post aangetekend schrijven gericht aan de tuchtraad binnen tien dagen na de in artikel 38*sexies*, eerste lid, bedoelde kennisgeving. Een kopie wordt door de tuchtraad aan de betrokken hogere tuchtoverheid toegezonden ».

Dit artikel 38*sexies*, eerste lid, bepaalt :

« Op grond van het volledige dossier en van het verweer, deelt de hogere tuchtoverheid haar beslissing mede door kennisgeving aan het betrokken personeelslid tegen een ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekend schrijven. De beslissing kan zijn, ofwel dat zij beslist heeft geen tuchtstraf uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft één van de lichte tuchtstraffen uit te spreken, ofwel dat zij beslist heeft een voorstel van één van de zware tuchtstraffen uit te spreken. De beslissing wordt aan het betrokken personeelslid medegedeeld,

uiterlijk vijftien dagen na het verstrijken van de in artikel 38^{quater} bedoelde termijn van dertig dagen en vermeldt het recht van de betrokkene om tegen het voorstel van zware tuchtstraf bij de tuchtraad overeenkomstig artikel 51bis een verzoek tot heroverweging in te stellen ».

B.3. Volgens de verwijzende rechter zou het in het geding zijnde artikel 51bis op onevenredige wijze afbreuk kunnen doen aan de rechten van verdediging van het personeelslid voor wie de laatste nuttige dag van de termijn voor het instellen van een verzoek tot heroverweging voor de tuchtraad een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, en dat bijgevolg over een kortere termijn beschikt dan het personeelslid voor wie de laatste nuttige dag van de termijn een werkdag is.

Het Hof doet te dezen geen uitspraak over de algemene problematiek van de berekening van de termijnen bij administratieve beroepen, maar beperkt zijn onderzoek tot het geval van de berekening van de termijnen in tuchtzaken, in zoverre de rechten van verdediging van het betrokken personeelslid in het geding zijn.

B.4.1. Artikel 2 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt :

« De in dit wetboek gestelde regels zijn van toepassing op alle rechtsplegingen, behoudens wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek ».

Daaruit volgt dat de in het Gerechtelijk Wetboek gestelde regels het gemeen recht van de rechtspleging kunnen vormen en in voorkomend geval op suppletieve wijze kunnen worden toegepast op een bepaalde rechtspleging die, zoals te dezen, tot de aangelegenheid van tuchtzaken behoort, behalve wanneer die regels worden tegengesproken of wanneer de rechtspleging anders wordt geregeld, ofwel door een vroegere, niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepaling, ofwel door een latere wetsbepaling (Cass., 1 februari 2001, *Arr. Cass.*, 2001, nr. 64; 12 juni 2009, *Arr. Cass.*, 2009, nr. 399).

B.4.2. Wat betreft de regels voor de berekening van de termijnen, bepaalt artikel 53 van het Gerechtelijk Wetboek dat, wanneer de vervalddag van een termijn een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, de vervalddag wordt verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Zoals de verwijzende rechter doet opmerken, zijn de bij het voormelde artikel 53 bepaalde regels voor de berekening van de termijnen, overeenkomstig artikel 48 van hetzelfde Wetboek, enkel van toepassing op de proceshandelingen, zijnde de handelingen die in het kader van een jurisdictionele procedure, onder toezicht van een met eigenlijke rechtspraak belast orgaan, zijn verricht (Cass., 28 april 1988, *Arr. Cass.*, 1988, nr. 527; RvSt, *Wellens*, 13 januari 2009, nr. 189.445).

Het Hof van Cassatie heeft bovendien geoordeeld dat de regel vervat in artikel 53 van het Gerechtelijk Wetboek geen algemeen rechtsbeginsel vormt (Cass., 10 oktober 1985, *Arr. Cass.*, 1985-1986, nr. 82).

B.5. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 31 mei 2001 waarbij de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten werd gewijzigd door de invoeging van, onder meer, de in het geding zijnde bepaling, blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken zich ertoe verbonden had besprekingen te voeren met het oog op de wijziging van de wet van 13 mei 1999, rekening houdend met verschillende denkpijsten, waaronder de aanpassing van de tuchtstraffen, de mogelijkheid die de betrokkene wordt geboden om mondeling te worden gehoord, het instellen van een beroepsprocedure, de invoering van een stelsel voor de herziening van de straffen, de aanmaak van een gegevensbank voor tuchtrechtspraak en, ten slotte, de aanpassing van artikel 54 van de wet van 13 mei 1999 om de hogere tuchtverheid wat meer bewegingsvrijheid te bieden (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1173/001, p. 4).

De wetgever heeft in dat kader de procedure voor de hogere tuchtverheid herzien door de invoeging van de artikelen 38*bis* tot 38*sexies* in de wet van 13 mei 1999. Die maatregel werd als volgt verantwoord :

« Het ontwerp tot wijziging van artikel 38 van dezelfde wet en tot invoeging van de artikelen 38*bis* tot 38*sexies* vormt de basis van de nieuwe procedure voor de hogere tuchtverheid. Hoewel in de wet van 13 mei 1999 de hogere tuchtverheid de zaak aanhangig maakt bij de onderzoeksraad wanneer zij oordeelt dat de feiten die bij haar aanhangig werden gemaakt, in aanmerking komen voor een zware tuchtstraf, is daarentegen in het huidige ontwerp voorzien dat diezelfde hogere tuchtverheid zelf de tuchtprocedure inleidt. De rol van de tuchtraad, die eveneens opnieuw wordt gedefinieerd, zal worden toegelicht in de commentaar op artikel 21 hieronder.

[...]

Artikel 38^{sexies} in ontwerp verduidelijkt de nadere regels eigen aan het einde van de door de hogere tuchtverheid gevoerde procedure.

Op grond van het volledige dossier en van het verweerschrift neemt de hogere tuchtverheid een beslissing. In deze uitspraak beslist ze ofwel geen tuchtstraf op te leggen, ofwel één van de zware tuchtstraffen voor te stellen, ofwel één van de lichte tuchtstraffen op te leggen.

Los van die beslissing wordt het personeelslid op de hoogte gebracht van zijn recht om, overeenkomstig artikel 51bis in ontwerp, bij de tuchtraad een verzoek tot heroverweging [in te stellen] tegen de voorgestelde zware tuchtstraf.

Wanneer geen verzoek wordt aangetekend overeenkomstig artikel 51bis in ontwerp, deelt de hogere tuchtverheid, bij een ter post aangetekend schrijven of bij betekening tegen ontvangstbewijs, haar definitieve beslissing mede aan het betrokken personeelslid. [...]

[...]

Bij de tuchtraad [zal] inderdaad [een] verzoek tot heroverweging tegen de door de hogere tuchtverheid voorgestelde zware tuchtstraffen aanhangig kunnen worden gemaakt.

Die procedure mag geen aanleiding geven tot administratief toezicht. Het advies dat de tuchtraad moet geven, mag niet worden beschouwd als de uitoefening door de tuchtraad van een voogdijtoezicht ten aanzien van de hogere tuchtverheid. Het te geven advies wordt inderdaad niet alleen door het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid aangevraagd. Het gegeven advies beoogt bovendien het inlichten van de overheid die haar beslissing opnieuw aan een onderzoek moet onderwerpen. Die overheid blijft vrij om de beslissing te nemen die zij het meest geschikt acht.

De samenstelling van de tuchtraad waarin een magistraat en vertegenwoordigers van de politiediensten [...] zetelen, toont ten slotte aan dat het een raadgevend orgaan betreft en sluit uit dat de raad als een voogdij-overheid zou worden beschouwd (zie ook, *mutatis mutandis*, het [arrest] van het Arbitragehof nr. 69/99 van 17 juni 1999 en het [advies] nr. L. 29.796/3 van de Raad van State, [afdeling] wetgeving, van 1 februari 2000).

In die hypothese zal de tuchtraad het tuchtdossier opnieuw onderzoeken, door onder meer de betrokkene te verhoren, en zal hij bevoegd zijn om een met redenen omkleed advies over te maken aan de hogere tuchtverheid » (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1173/001, pp. 9-12).

B.6. Het aldus beschreven optreden van de tuchtraad past in het kader van de procedure die van toepassing is voor de hogere tuchtverheid die lichte en zware tuchtstraffen kan opleggen.

B.7. Volgens artikel 40 van de wet van 13 mei 1999 bestaat elke kamer van de tuchtraad uit een magistraat-voorzitter en twee personeelsleden van de politiediensten die het ambt van bijzitter hebben.

Zoals bepaald bij de artikelen 52 en 53 van dezelfde wet, verstrekt de tuchtraad een met redenen omkleed advies dat ter kennis wordt gebracht van het betrokken personeelslid en van de hogere tuchtoverheid. Artikel 54 van de wet preciseert dat, wanneer die overheid beoogt af te wijken van het advies, zij hiertoe de redenen moet aangeven en ze, samen met de voorgenomen straf, ter kennis moet brengen van de betrokkene die nog over de mogelijkheid beschikt om een schriftelijk verweer in te dienen. De beslissing van de hogere tuchtoverheid wordt hem vervolgens meegedeeld bij afgifte tegen ontvangstbewijs of bij een ter post aangetekende brief (artikel 55).

B.8.1. Zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet en uit de bepalingen ervan, handelt de tuchtraad, wanneer bij hem een verzoek tot heroverweging wordt ingesteld, als adviesorgaan in het kader van een administratieve fase die wordt afgesloten door de uitspraak van een eventuele tuchtstraf, enige handeling die het voorwerp kan uitmaken van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 1965/1, p. 3).

B.8.2. Zoals de verwijzende rechter vaststelt, zou bijgevolg, doordat het verzoek tot heroverweging geen proceshandeling is in de zin van artikel 48 van het Gerechtelijk Wetboek, artikel 53 van hetzelfde Wetboek niet op suppletieve wijze kunnen worden toegepast.

B.9. Het Hof moet dus onderzoeken of, in tuchtzaken, de inkorting van de termijn om een verzoek tot heroverweging in te stellen, bij ontstentenis van verplaatsing van de vervalddag wanneer deze een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, op onevenredige wijze afbreuk kan doen aan het recht van verdediging van de betrokkene.

B.10. In tuchtzaken moet het recht van verdediging als algemeen rechtsbeginsel in acht worden genomen.

B.11. Met de aanneming van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten wilde de wetgever één gemeenschappelijke

tuchtprocedure invoeren voor alle personeelsleden van de politiediensten, die snel en doeltreffend zou zijn (*Parl. St.*, Kamer, 1998-1999, nr. 1965/1, pp. 2 en 3). Die doelstellingen werden in herinnering gebracht naar aanleiding van de wijzigingen die werden aangebracht bij de wet van 31 mei 2001 (*Parl. St.*, Kamer, 2000-2001, DOC 50-1173/001, pp. 3 e.v.).

B.12.1. Rekening houdend met de samenstelling van de tuchtraad en met het feit dat de straffende overheid haar beslissing in het bijzonder moet motiveren wanneer zij afwijkt van het advies dat hij verstrekt, kan de aanhangigmaking bij de tuchtraad bepalend zijn voor de verdediging van de betrokkene.

B.12.2. De in B.11 omschreven snelheid en doeltreffendheid van de procedure kunnen niet redelijk verantwoord worden dat, voor het personeelslid dat slechts over een termijn van tien dagen beschikt om een verzoek tot heroverweging in te dienen, die termijn aanzienlijk kan worden ingekort om de enkele reden dat de vervaldag ervan niet kan worden verplaatst tot de eerstvolgende werkdag wanneer die vervaldag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is. Rekening houdend met de korte duur van de termijn die te dezen van toepassing is, met het feit dat in geval van laattijdigheid geen beroep meer mogelijk is bij de Raad van State, en dat het gaat om een tuchtcontentieux waarbij in het bijzonder moet worden toegezien op de inachtneming van de rechten van verdediging van de betrokkene, is in dat geval de ontstentenis van verplaatsing van de vervaldag niet verantwoord.

B.13. Daaruit volgt dat, in zoverre het niet bepaalt dat de vervaldag wordt verplaatst tot de eerstvolgende werkdag indien die vervaldag een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is, artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

B.14. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

B.15. De verwerende partij voor de verwijzende rechter verzoekt het Hof de gevolgen van de in het geding zijnde bepaling te handhaven indien zij onbestaanbaar zou worden geacht met de in de prejudiciële vraag beoogde grondwetsbepalingen.

B.16. De handhaving van de gevolgen dient als een uitzondering op de declaratoire aard van het in het prejudicieel contentieux gewezen arrest te worden beschouwd. Alvorens te

beslissen de gevolgen van de in het geding zijnde bepaling te handhaven, moet het Hof vaststellen dat het voordeel dat uit de niet-gemoduleerde vaststelling van ongrondwettigheid voortvloeit, buiten verhouding staat tot de verstoring die zij voor de rechtsorde met zich zou meebrengen, wat te dezen niet het geval is.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 51*bis* van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 17 januari 2013.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse